

Den blå soffan

En morgon när jag vaknade kom jag att tänka på den blå soffan. Fast i begynnelsen var den inte blå. Det var alldeles i början av åttiotalet som jag såg beskrivningen till en rustik liten trädgårdssoffa i en inredningstidning.

Visade den för maken och föreslog att han skulle göra en sådan att ha vid entrén till det nyinköpta radhuset. Visst, sa han och åkte iväg till brädgården med kapnotan noterad på en lapp.

Snart var soffan färdig och jag målade den i en brun färg lämplig för utomhusbruk. Den passade precis nedanför köksfönstren på husets norrsida.

Men soffan kom inte att användas särskilt ofta. Det var så mycket att stå i hela tiden med det nya huset, jobbet, barnet, fritidshuset, åldriga farföräldrar och lika åldrig morfar. Möjli-

gen ställdes matkassarna där en stund medan ytterdörren låstes upp. Så soffan transporterades iväg till sommatorpet.

Där målades den om i en klarblå färg av märket Jotun och fick sin plats vid lekstugans ena långsida. Där stod den hela somrarna och när det blev senhöst ställdes den in i ladan över vintern.

Om soffan haft ögon och öron, så mycket den då fått se och höra. Mer än fyrtio års årtider rann förbi. Träd knoppades, slog ut i grönska och tappade sina löv. Tranflockarnas överflygning vår och höst. Snödroppar, krokus, pärlhyacinter, scilla, blåsippor, vitsippor, liljekonvaljer, tulpaner, gullvivor, hundkex, prästkragar, blåklockor, lupiner, aklejoj och så alla ogräs.

Tornseglarnas konstflyg, lärkornas drillande, fågelungarnas späda skrik i holkarna, kvälls-

ugglans hoande, huskattens snabba skutt och gnislet från gungans kedjor.

På det blå bordet som hörde till soffan dukades det ständigt fram kaffe eller mat. Från namnsdagstårta, midsommarsill, saft och bullar, hemlagad pizza, karrékotletter från grillen, otaliga kalopsgrytor, sommarens smultron med grädde och rabarberkräm till höstens äppelpajer.

I soffans närhet har gräset slagits, först med lie, sedan klippts med olika gräsklippare och till sist med en liten trädgårdstraktor. Diken har grävts för vatten och avlopp. Husfasader har rödfärgats, fönster kittats och målats, potatis- och grönsaksland vänts för hand, bearbetats med jordfräs för att till sist förvandlas till en pallträdgård.

Stenar har brutits upp ur jorden, tomten omdanats och fyllts upp. Träd och buskar planterats och tusentals plantor och fröer satts och strötts ut. Höstarnas klickljud från den gamla äppelplockaren när den öppnades och stängdes. Doften av myllan och från kaprifol och de gammaldags rosenbuskarna.

Om jag skulle åka ut och sitta en gång till på den blå soffan? Från tanke till handling. Ringer det bekanta numret till färdtjänsten. Behöver ta med en dunk vatten, ty vattnet har inte kopplats på de senaste åren då det nya avloppet dröjt.

En väska behövs också. Något enkelt att äta, kanske ett par äggsmörgåsar och en påse soppa. Frysens sista bullar från åttioårsdagen. Och så medicinen, kryckan och telefonen. Öppnar dörren till groventrén så jag ska höra när bilen kommer. En sista koll att allt är som det ska innan jag låser dörren.

Chaufförerna som skjutsar mej till affären och olika vårdinrättningar är de människor jag träffar oftast. De flesta är lätta att prata med, trevliga och hjälpsamma. Nu åker vi den välbekanta vägen västerut, först E18 sedan en 70 km-väg med glesare trafik och till sist den kurviga landsvägen genom raden av gamla byar.

Så är vi framme. Huset är sig likt. Chauffören bär fram vattendunken och väskan. Han väntar med att åka tills han ser att jag lyckats låsa upp dörren. Den kärvar lite efter att ha varit stängd hela vintern.

Kylan slår emot mig, än har inte huset värmts upp av vårens sol och varma vindar. Det gör inget, jag ska mest vara ute. Gör en snabb inspektionsrunda. Allt ser bra ut, vi städade och plockade i ordning och gjorde fint när vi stängde i höstas. Inga objudna små gäster har lämnat några visitkort.

Byter till träskor. Hittar nyckeln till ladan och går för att ta ut den blå soffan. Oj, den är uppställd på högkant på ett otillgängligt ställe. Med möda lyckas jag baxa ut den. Förr om åren orkade jag bära soffan på plats som ingenting. Det orkar jag inte nu.

Tar tag i ena sidan och släpar den i gräset i lilla backen, från ladan till lekstugan. Blir märken i den späda gräsmattan. Känner hur hjärtat bultar av ansträngningen. Tar ett steg i taget, bit för bit. Svetten bryter fram i pannan. Måste vila.

Nytt tag. Till slut står soffan på sin vanliga plats. Det ligger ett par brädbitar i jorden som soffbenen ska vila på. Ser att den lilla fördjupningen framför ena soffänden nästan försvunnit. Märket efter makens träskor där han suttit och vilat sig en stund när han arbetat med något.

Jag vilar tio minuter och jobbar fem, skojade han. Men så var det definitivt inte. Han var ständigt igång. Nu är det snart sju år sedan min dotter och jag fick det många timmar försenade budet att han gått bort. Vi befann oss i torpet.

När dottern hörde att jag tänkte ge mej iväg ensam dit för att stänga huset för vintern hade hon kommit åkande med tåg mitt i natten för att följa med och hjälpa mej. Så vi var tillsammans när vi fick det chockartade beskedet. Som i en dimma avslutade vi allt vi hållit på med och gav oss av de åtta milen för att ta avsked av make och far. En resa under total tystnad.

Nu offrar jag en del av vattnet, värmer det och blandar med lite såpa i en hink. Torkar

Ingers tankar

av soffan med en skurtrasa och låter den lufttorka medan jag går runt och ser efter hur långt våren kommit. Åh, det är så mycket som måste göras.

Massor av gamla hallonspröt ska bort, löv räfsas upp. Några bestämda tulpanblad har spetsat sig väg upp genom rabattens lövtäcke. Jag tar några kraftlösa tag med räfsan för att få bort det värsta.

Titta där är nässlorna på väg igen, dem blir vi aldrig av med. Och där ligger ett litet horn från en råbock. Scilla och blåsippor har spritts ut med myrornas hjälp. En vindkåre får klarbärsträdens vita slöja att släppa ifrån sig sitt skira flor. Anar gökrop i norr.

Nu känner jag att jag är både trött och frusen och hungrig. Vispar ihop soppmix i en stor kopp. Hittar den där platta grepkorgen som säl-lan används och tar med soppkopp och smörgåsar ut till soffan. Kryckan får stöda i trappan.

Soffan får vara både sittplats och bord. Soppan värmer gott och smörgåsarna slinker ner. Går in och brygger en kopp kaffe till de uppvärmda bullarna och återvänder till soffan. Här sitter jag helt dold från vägen, det vet jag. Ingen vet att jag är här. Ingen kan se mej. Känner solen värma på näsan.

En tornseglare gör en djupdykning mot mej. Swish, så är den högt uppe i luften igen. Hör sånglärkorna ute på fälten. Lönnen har fått sina ljusgröna blomklasar. En vilsen humla surrar runt bland dem. Det brukar

vara ett moln av surr i lönnen om våren.

Sitter och minns när jag och dottern för många år sedan satt just här på soffan en ljum sommarkväll och lyssnade på musik från kassetbandspelaren intill. Var det inte 1994? Kanske hade vi lite för hög volym på för en bil på vägen bromsade ner och körde väldigt sakta förbi. Undrade de varifrån musiken kom?

Tänker på att vår familj tillbringat mer än ett halvt sekel i det gamla huset. Här var maken och jag den där otroligt vackra oktobersöndagen när vi fick besked via mobiltelefon att vi blivit morföräldrar. Den lyckan!!!

Den tredje generationen tycker mycket om att vara i **bortahuset**. Undrar vad hon gör just nu? Kanske plaskar hon omkring i ett hav långt borta?

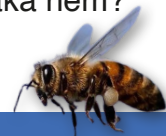
Det har hunnit bli sen eftermiddag och dagen svalnar. Jag tar fram min Iphone och letar fram en ljudfil med musik av Corelli, barockmusiken som är vår **torpmusik**. Sitter alldeles stilla och lyssnar. Länge.

Låter blicken vandra till det stora askträdet bakom ladan, vår Yggdrasil. Det som grönskar sist och faller sina blad först. Vad händer om det skulle blåsa omkull? Då tar det hörnet på ladan.

Musiken tar slut. Jag tar den medhavda

medicinen. Hittar Händels **Ombra mai fu** på telefonen. Sitter kvar på den blå soffan. Lyssnar. Lutar mej bakåt och sluter ögonen. Den här gamla soffan känns ändå ganska bekväm.

Hm, tänk att personen på färdtjänsten inte ens frågade när jag ville åka hem?

Inger Klintberg Danielsson 24-06-08